

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Retour naar correspondentieadres: Keizersgracht 62, 1015 CS Amsterdam

UITSLUITEND PER FAX: 070-3651380

Datum: 13 januari 2022
Inzake: Beroep bp 'Gebiedsontwikkeling Stadsblokken Meinerswijk' en overige besluiten
Ons kenmerk: 211986

Uw kenmerk: 202101544/1/R4
E-mail: rutteman@habitatconnect.nl
Tel.nr: 088-2400700

Hoogedelgestreng college,

1

Bij brief van 23 december 2021 stelde u mij tot en met 13 januari 2022 in de gelegenheid om een zienswijze in te dienen op het deskundigenverslag dat op uw verzoek is uitgebracht door de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak, in de zaak met nummer 202101544/1/R4, inzake bp. Arnhem Gebiedsontwikkeling Stadsblokken-Meinerswijk. Hierbij dien ik deze zienswijze in, mede namens mr. Terhorst, de gemachtigde van de Vereniging Milieudefensie.

Allereerst hecht ik eraan op te merken dat de StAB bij het beantwoorden van uw vraag of de ontwikkeling van de wijk Stadsblokken-Meinerswijk in de Arnhemse uiterwaard leidt tot een situatie die de waterveiligheid in gevaar kan brengen en op welke termijn dit gaat gebeuren, zich beperkt heeft tot de vraag of verweerder op grond van het geldende beleid en de vastgestelde beleidsevaluaties in redelijkheid kon vasthouden aan een aantal actuele beleidsmatige aannames over de huidige waterafvoer en de waterafvoer tot 2050 van de Rijn en Nederrijn en daarmee heeft voorgesorteerd op een terughoudende toetsing van de bestreden besluiten.

Eisers menen dat met deze aanpak de StAB geen antwoord heeft gegeven op uw vraag naar een beschrijving van de gevolgen van het plan voor wat betreft de waterveiligheid. Tevens is nagelaten advies in te winnen bij ter zake deskundige instituten als bijvoorbeeld Deltares, KNMI of de Deltacommissaris die ten aanzien van deze onderwerpen over veel informatie beschikken.

Appellanten hebben een notitie van prof. P. Vellinga (STAB-12) aangeleverd met daarin verwezen naar een aantal rapportages waaruit blijkt dat de beleidsmatige aannames achterhaald of op zijn

minst uiterst onzeker zijn. Deze rapportages zijn met name van belang voor de vraag of uiteindelijk voldoende zeker is of de maatgevende afvoer via de Nederrijn beperkt zal kunnen blijven tot 3380 m³/seconde, zoals wordt aangenomen door verweerders. Of dit inderdaad mogelijk is zal afhankelijk zijn van de hoeveelheid water dat vanuit Duitsland is te verwachten, de afvoercapaciteit van de verschillende Rijntakken en de mogelijkheid om het water via regelwerken te sturen bij hoogwater.

Hieronder zullen deze drie essentiële punten aan de orde komen waarmee appellanten willen aantonen dat de StAB-rapportage tekortschiet. Achtereenvolgens zijn dat de te verwachten afvoer vanuit Duitsland, de verdeling over de Rijntakken en de mogelijkheden die regelwerken bieden om de afvoer te sturen.

1. Te verwachten afvoer vanuit Duitsland

Ten aanzien van de te verwachten afvoer van de Rijn zijn door appellanten diverse rapportages ingediend. Ten aanzien van de betekenis van het door appellanten ingebrachte rapport “Klimaat signaal 2021” stelt de StAB op pagina 46 dat hieruit wel zou blijken dat hoogwater vaker zou voorkomen, maar dat geen sprake zal zijn van een hogere afvoer. Dit is feitelijk onjuist. Wanneer hoogwaters vaker voorkomen betekent dit dat ook vaker extreem hoogwater zal optreden met als gevolg dat dan ook een veel hogere afvoerpiek van de Rijn zal optreden dan bij ‘gewoon’ hoogwater. De conclusie dat op basis van dit rapport niet te zeggen valt dat de ‘totale afvoer’ toeneemt is dus feitelijk onjuist.

2

In een briefadvies van 3 december 2021 (kenmerk DC-2021/918), dat door appellanten aan de StAB is toegezonden en bij het StAB-verslag gevoegd als STAB-15, gaat de Deltacommissaris uitdrukkelijk in op het belang om bij woningbouwprojecten rekening te houden met de levensduur van deze projecten. Hij stelt deze op 50 tot 100 jaar waarbij ook sprake is van het ontstaan van nieuwe infrastructurele netwerken met een langere levensduur. Dit betekent naar zijn mening dat rekening gehouden moet worden met de langetermijneffecten van klimaatverandering. In dit briefadvies stelt de Deltacommissaris uitdrukkelijk dat de klimaateffecten tot 2050 nog redelijk voorspelbaar zijn, maar voor de periode daarna zeker niet. Op pagina 5 van het briefadvies stelt de Deltacommissaris ten aanzien van buitendijks bouwen:

“Door hogere en frequentere piekavoeuren op de rivieren is meer ruimte nodig voor een veilige afvoer en waterberging in het rivierbed. Voorkomen moet worden dat buitendijkse investeringen het waterbergend en stroomvoerend vermogen van de rivier gaan inperken, nu en in de toekomst. Mijn advies is om, met het oog op de klimaatverandering, te onderzoeken in hoeverre de Beleidsregels grote rivieren en of andere regelgeving aanscherping behoeven. Zodat de langetermijneffecten van klimaatverandering nadrukkelijk worden meegenomen en het waterbergend en stroomvoerend vermogen niet verder worden ingeperkt. Ik denk hierbij aan een nadere inperking of uitsluiting van buitendijkse woningbouw en andere niet-riviergebonden bouwactiviteiten. Dit kan tevens gevolgen hebben voor bestaande objecten in buitendijks gebied; deze zullen - indien kan worden onderbouwd dat ze belemmerend zijn voor de afvoer en

waterberging - (klimaatadaptief) moeten worden aangepast, of eventueel geleidelijk worden opgeruimd dan wel verplaatst.”

In dit advies verwijst de Deltacommissaris naar het “Bouwstenenrapport” dat op 6 december 2021 is uitgebracht en is opgesteld door Sweco, Ecorys, Deltares en Defacto.

Hoewel zou kunnen worden aangevoerd dat dit advies en deze rapportages niet aanwezig waren ten tijde van het nemen van het bestreden besluit, en pas kort voor het uitbrengen van het StAB-advies beschikbaar kwamen, neemt dat niet weg dat het hier kennis betreft die niet uit de lucht komt vallen. Het bouwstenenrapport en het advies zijn gebaseerd op gegevens die wèl aanwezig waren toen het bestreden besluit werd genomen. Dit geldt zeker voor Rijkswaterstaat en de minister van Infrastructuur en Waterstaat toen zij op 11 januari 2021 de bestreden watervergunning verleende. Appellanten hebben in de antwoorden op de vragen gesteld door de StAB en in de notitie geschreven door prof Pier Vellinga verwezen naar rapporten die uit de jaren 00 en 10 kwamen waarin bovenstaande kwesties al geagendeerd werden en onderzocht.

Hier wreekt zich dat de StAB zich bij het opstellen van haar rapportage kennelijk geheel heeft gebaseerd op gegevens die door partijen zijn aangeleverd en voor zover valt na te gaan voor appellanten geen zelfstandig onderzoek heeft uitgevoerd door water- en klimaatdeskundigen te raadplegen bij instituten als Deltares en KNMI, die ter zake over veel kennis en informatie beschikken. Appellanten menen dat gezien de complexe vraag die voorligt dergelijk zelfstandig onderzoek door de StAB in de rede lag en juist van belang was geweest om informatie te krijgen over redelijkerwijs te verwachten ontwikkelingen. Het betreft hier immers specialistische kennis die zich in hoog tempo ontwikkelt. Appellanten menen dat dit een tekortkoming is in de onderbouwing van het rapport en de conclusies die zou moeten worden hersteld.

3

Appellanten stellen vast dat op zich niet ter discussie wordt gesteld dat een hogere afvoer van de Rijn dan 18.000 m³/seconde zal optreden. De StAB bespreekt ook door appellanten ingediende rapporten en hetgeen daarover is gesteld in de notitie van prof. Vellinga (STAB-12) op pagina 46, maar volgt dan de veronderstelling dat de te verwachten piekafvoer van 22.000 m³/seconde zal worden “afgetopt” in Duitsland. Dit is nu juist uitermate onwaarschijnlijk. Door de gebeurtenissen in 2021 is de urgentie veel hoger geworden en is het veel zekerder geworden dat Duitsland op relatief korte termijn aanvullende maatregelen zal gaan nemen voor bescherming van haar bevolking tegen hoogwaters. Duitsland zal uiteindelijk ook verplicht zijn om maatregelen te nemen, zoals besproken is door prof. Vellinga in zijn notitie op de pagina’s 10 tot en met 14. De StAB doet dit in feite slechts af met het argument dat er nog geen concrete plannen zouden zijn voor de maatregelen. De StAB merkt hierover verder op (pagina 49) dat het risico voor een hogere afvoer van de Rijn door maatregelen in Duitsland beperkt zou worden doordat dergelijke maatregelen eerst met Nederland moeten worden afgestemd. Wat daarvan ook zij, Duitsland zal maatregelen gaan treffen en die zullen van invloed zijn op de waterafvoer.

Daarnaast merkt de StAB op pagina 45 op dat niet uitgegaan moet worden van het worst-case scenario van 22.000 m³/s. In de notitie van prof. Vellinga wordt nu juist ingegaan op het feit dat in de afgelopen 50 jaar van klimaatbeleid steeds het worst-case scenario is uitgekomen. Dit is daarnaast in de zomer van 2021 ook gebleken.

De vraag waar het hier om gaat is wat de redelijke afvoerverwachting vanuit Duitsland zou moeten zijn binnen de levensduur van de te bouwen woningen in Stadsblokken-Meinerswijk met bijbehorende infrastructuur, zoals de Deltacommissaris adviseert en appellanten ook eerder hebben aangevoerd. Er had dus ook rekening gehouden moeten worden met wat in die periode redelijkerwijs aan maatregelen in Duitsland te verwachten valt en wat dan de te verwachten afvoer naar Nederland zal zijn in een worst-case scenario.

Het in de notitie van prof. Vellinga besproken rapport van Deltares uit 2015 geeft ook al voldoende aanleiding om aan te nemen dat ook op korte termijn te nemen noodmaatregelen in Duitsland (in de vorm van het plaatsen van zandzakken bij naderend hoogwater) al zal leiden tot hogere afvoeren. De StAB is hier niet op ingegaan en heeft hier kennelijk ook verder niet bij Deltares naar geïnformeerd.

2. De afvoercapaciteit van de verschillende riviertakken

Een belangrijke conclusie van de StAB op pagina 49 is dat partijen niet van mening verschillen over de vraag of op termijn de afvoerverdeling over de riviertakken mogelijk zal moeten worden aangepast, maar vooral over de vraag of verweerder daar nu al rekening mee zou moeten houden. Naar de mening van appellanten betekent deze conclusie op zich al dat de StAB in het licht van de vraagstelling had moeten overwegen naar welke termijn zij kijkt bij het beoordelen van de waterveiligheid. Naar mening van appellanten betekent dit dat de hele levensduur van de woonwijk en de infrastructuur dan als uitgangspunt moet worden genomen en niet een beleidsmatig gekozen periode die veel korter is dan deze levensduur. Evenmin kan worden uitgegaan van een afvoer van maximaal 18.000 m³/seconde zoals hierboven onder 1 al besproken. In de door appellanten ingediende notitie van prof. Vellinga is de situatie met betrekking tot de verdeling op de pagina's 15 tot en met 18 toegelicht en daarin is aangegeven uit welke citaten uit diverse rapporten blijkt dat aanpassingen in de verdeling te verwachten vallen, zodat daar ook rekening mee gehouden had moeten worden.

Ten aanzien van de vraag of in de toekomst de afvoer via de Nederrijn beperkt kan blijven tot 3380 m³ per seconde hebben appellanten het advies "Toekomst van het beleid "Lek Ontzien" uit 2021 (StAB-5) van het Expertise Netwerk Water en de "Systeembeschouwing Rijn en Maas" (StAB-11-3), eveneens uit 2021 ingebracht. In hoeverre deze documenten een rol gespeeld hebben bij de conclusies van de StAB is niet duidelijk, omdat de StAB met name verwijst naar de datum van verschijnen die ligt na de datum van het bestreden besluit. Appellanten wijzen erop dat de minister van Infrastructuur en Waterstaat geacht mag worden ten tijde van de bestreden besluiten op de hoogte te zijn geweest van de discussies die spelen en die geleid hebben tot deze rapportages. In de Deltabeslissing 2014 is al geconstateerd dat een studie naar de splitsingspunten noodzakelijk was en Rijkswaterstaat heeft daarna ook een Rivierkundige Studie Splitsingspuntengebied opgesteld in 2017.

3. Het functioneren van de regelwerken bij hogere afvoeren

Het door appellanten ingebrachte rapport “Wat wil de rivier eigenlijk zelf” (STAB 11-2) uit 2013, waarin appellanten aanleiding zien voor (voldoende gereede) twijfel of de afvoerverdeling bij hoogwater kan functioneren, wordt door de StAB op pagina 48 afgedaan met de stelling dat het rapport niet aantoont dat de regelwerken niet functioneren. Dit is een onbegrijpelijke stelling, nu de in het rapport genoemde mechanismen die de werking van de regelwerken bij hoogwater frustreren in dat rapport zijn benoemd en bij hoogwater ook zullen optreden. Het is wellicht niet zeker dat de regelwerken niet zullen functioneren, maar wel aannemelijk. Het rapport maakt in ieder geval niet aannemelijk dat de regelwerken wèl zullen functioneren. In een vervolgrapport genaamd “Verkenning varianten afvoerverdeling Rijntakken in de context van de overstromingsrisicobenadering” door Deltares opgesteld in 2019, staat op pagina ii dat de instelling van het kunstwerken niet op de korte termijn gewijzigd kunnen worden, alleen voor de lange termijn. Met name indien extreem hoogwater vrij plotseling optreedt zal het regelwerk niet tijdig kunnen worden bijgesteld:

“Afvoerverdeling met de huidige regelwerken

Elk jaar, voor de start van het hoogwaterseizoen, worden beide regelwerken ingesteld om de beleidsmatig vastgestelde afvoerverdeling bij 16.000 m³/s te realiseren. Door het bijplaatsen of wegnemen van betonnen schotten verandert de hoogte van de openingen in het regelwerk. Dat bepaalt hoeveel water door het regelwerk kan stromen in geval van hoogwater. In de meeste modelstudies wordt uitgegaan van tijdens hoogwater stuurbare regelwerken. Dit betekent dat in modellen wordt aangenomen dat de instelling van de regelwerken tijdens een hoogwater aangepast kan worden. Onderzocht is of deze aanname correct is.

Uit de berekeningen die zijn uitgevoerd in het kader van deze studie blijkt dat het niet mogelijk is om tijdens hoogwater extra schotten te plaatsen. Dit geldt voor regelwerk Pannerden en voor het regelwerk Hondsbroeksche Pleij. (.....) Ofwel: in tegenstelling tot wat bij modelstudies wordt aangenomen, is aanpassing van de instelling van beide regelwerken niet of slechts zeer beperkt mogelijk.”

aldus Deltares.

Waar het hier om gaat is of dit hem uiteraard bekende rapport voor verweerder aanleiding had moeten zijn om voorzichtig te zijn met het weggeven van ruimte voor toekomstige rivierverruiming op een locatie die wordt beschouwd als een “flessenhals”.

4. In hoeverre zijn rivierverruimende maatregelen in het gebied Stadsblokken-Meinerswijk wel of niet voorzien?

Op pagina 35 vermeldt de StAB het standpunt van verweerders dat het realiseren van verdere maatregelen voor rivierverruiming in het plangebied Stadsblokken Meinerswijk niet voorzien

zouden zijn en ook niet voor de hand liggen. Uit stukken die door appellanten zijn aangeleverd aan de StAB (STAB 14-10 en STAB 14-11) blijkt dat al in 1998 een overeenkomst tot stand is gekomen tussen twee betrokken verweerders, de gemeente Arnhem en de toen voor waterbeheer verantwoordelijke minister evenals de toenmalige minister van RO, waarin zij uitdrukkelijk zijn overeengekomen dat het toen als Vinex-locatie aangemerkte gebied Stadsblokken-Meinerswijk níet meer zou worden gebruikt voor woningbouw.

Hiervoor is indertijd aan de gemeente Arnhem een compensatie toegezegd en uitgekeerd. De bestemming van de gronden zou gewijzigd worden door de gemeente Arnhem in de zin dat deze bestemd zouden worden voor onder meer rivierverruimende maatregelen. De gronden zouden worden verworven door het rijk. Daarvoor zijn door de toen verantwoordelijke ministers ook de benodigde middelen gereserveerd. Verder zijn toen uitdrukkelijk middelen gereserveerd om de hoger gelegen delen van het gebied te kunnen saneren ten behoeve van afgraven voor rivierverruimende maatregelen.

Hieruit blijkt dus dat van meet af aan het hele gebied nodig werd geacht om rivierverruimende maatregelen te kunnen realiseren. Het hele gebied is ook nog steeds aangemerkt als stroomvoerend deel van de rivier waarin geen nieuwe bouwplannen gerealiseerd zouden mogen worden. In ieder geval is in 1998 dus al voorzien in middelen om eventuele feitelijke belemmeringen weg te nemen voor het treffen van rivierverruimende maatregelen in het gehele gebied Stadsblokken-Meinerswijk. De StAB heeft aan deze kwestie in het rapport verder geen aandacht besteed, terwijl van belang is om vast te stellen dat de minister van Infrastructuur en Waterstaat de locatie al lang geleden heeft gereserveerd voor rivierverruimende maatregelen.

In dit verband is ook van belang dat de StAB op pagina 35 het afwegingskader bespreekt dat gebruikt wordt om te bepalen of sprake is van een belemmering van de vergroting van de afvoercapaciteit. Hier is het belangrijkste argument dat Stadsblokken Meinerswijk niet uitdrukkelijk wordt genoemd als knelpunt. Bij het aanwijzen van de locaties voor rivierverruimende maatregelen is, zoals aangegeven door de StAB op pagina 35 is in het daaraan ten grondslag gelegde MIRT-onderzoek IJsselkop geen rekening gehouden met afvoeren bij Lobith groter dan 18.000 m³/seconde en gezien het beleid ook niet met afvoeren via de Nederrijn van meer dan 3.375 m³/seconde.

In het daar genoemde programma Integraal Riviermanagement wordt echter gepleit voor het opheffen van flessenhalzen. Het gebied bij Arnhem met Stadsblokken-Meinerswijk wordt daarin als flessenhals aangeduid. Daarnaast spreekt de “samenvatting van de systeembeschouwing” (najaar 2020 – voorjaar 2021)

(<https://www.bouwplaatsirm.nl/bouwstenen/systeembeschouwing>) over de noodzaak de afvoercapaciteit te vergroten en voor alle Rijntakken extra afvoer en bergingscapaciteit te creëren. Hierbij wordt ook uitdrukkelijk vermeld dat de afgesproken afvoerverdeling bij extreme hoogwaters niet goed te realiseren zal zijn.

Houdbaarheid van het besluit in het licht van de toepasselijke regelgeving en beleid en in het licht van de waterveiligheid

De conclusie van de StAB bovenaan pagina 50 is uiteindelijk dat verweerder ten tijde van het besluit mocht (blijven) aannemen dat de Nederrijn bij de te verwachten hogere afvoer (niet hoger dan 18.000 m³/seconde) niet meer water zal gaan ontvangen dan de beleidsmatig vastgelegde 3.375 m³/seconde. De belangrijkste reden die de StAB aanvoert, is dat appellanten niet hebben aangetoond dat de regelwerken niet zullen functioneren bij hogere afvoeren tot 18.000 m³. Naar de mening van appellanten dient hier de vraag echter niet te zijn of is aangetoond dat de regelwerken niet zullen werken, maar of voldoende aannemelijk is dat zij wèl werken, ook wanneer, zoals inmiddels aannemelijk is, de afvoer van de Rijn groter zal worden dan 18.000 m³/seconde.

Appellanten menen, zoals in de door hen ingediende notitie van prof. Vellinga (STAB-12) uiteengezet, hetgeen bevestigd wordt door de hierboven al genoemde “Samenvatting van de Systeembeschouwing” (<https://www.bouwplaatsirm.nl/bouwstenen/systeembeschouwing>), dat allerminst zeker is in het licht van reeds ten tijde van het besluit aanwezige inzichten dat de beleidsmatig vastgestelde afvoer van de Nederrijn beneden de 3.375 m³/seconde zal blijven.

Dit betekent dat naar de mening van appellanten sprake is van strijd met het bepaalde in het Barro en Bgr, in de zin dat sprake is van een ontwikkeling die een belemmering vormt voor het nemen van rivierverruimende maatregelen in de toekomst. Zoals hierboven onder 1 aangegeven is dat ook het standpunt van de Deltacommissaris en recent het PBL.

Omdat de StAB bij het beoordelen van de waterveiligheid geen duidelijke termijn heeft gekozen waarbinnen sprake moet zijn (en blijven) van een veilige situatie is de aan de StAB door uw college gestelde vraag in feite niet (volledig) beantwoord. Daarmee is de de vraag niet afdoende beantwoord of voldaan is aan geldende (beleids)regels die zijn neergelegd in het bijzonder de Beleidslijn grote rivieren. Onvoldoende is beoordeeld of sprake is van activiteiten op een aanvaardbare plaats als bedoeld in artikel 6, onder e. Ook is niet voldoende beoordeeld of voldaan wordt aan artikel 7, eerste lid onder b, waar bepaald wordt dat geen sprake mag zijn van een feitelijke belemmering voor vergroting van de afvoercapaciteit. Deze bepaling komt ook terug in artikel 2.4.3, eerste lid onder b, van het Barro, zodat ook niet afdoende is beoordeeld of aan deze bepaling wordt voldaan.

Het betekent ook dat de vraag of het beleid en de regelgeving zelf voldoende stringent zijn om de waterveiligheid in voldoende mate te garanderen niet afdoende is beantwoord.

In het licht van een realistische levensduur van de door het besluit mogelijk gemaakte bouw van woningen had beoordeeld moeten worden of de bestreden besluiten voor de levensduur van de bouwwerken voldoen aan geldend beleid en regelgeving. Dit is niet, in ieder geval niet kenbaar, gebeurd. Verder vergt de vraag of voldoende rekening is gehouden met de waterveiligheid een antwoord dat verder gaat dan een toetsing aan huidige regelgeving of beleid, maar houdt deze in dat op een realistische tijdschaal moet worden nagegaan of in voldoende mate rekening is gehouden met de waterveiligheid en de maatregelen die op termijn mogelijk nodig zijn.

Dat niet alleen appellanten vinden dat dit in de bestreden besluit in onvoldoende mate is gebeurd blijkt uit het feit dat de Deltacommissaris adviseert buitendijks bouwen achterwege te laten en recent het PBL (nieuwsbericht van 22 december <https://nos.nl/artikel/2410503-bij-bouwplannen-te-weinig-aandacht-voor-risico-s-en-landschap> en de Pilot Planmonitor NOVI 2021 waar dit naar verwijst) zelfs uitdrukkelijk de Arnhemse uiterwaarden noemt als locatie waar ten onrechte bij het toestaan van woningbouw geen rekening is gehouden met toekomstige ontwikkelingen in de waterafvoer. Dat Deltacommissaris en PBL dit standpunt innemen betekent dat dit gebaseerd is op inzichten die al enige tijd bestaan onder waterdeskundigen, die dan ook hadden moeten worden betrokken bij de besluitvorming en hadden moeten worden besproken in het rapport van de StAB.

Ten aanzien van het beleid merken appellanten nog op dat de minister van Infrastructuur en Waterstaat ten aanzien van bouwen in het stroomvoerend deel van de rivier zelf heeft ingestemd met hetgeen daarover is opgenomen in het op 13 februari 2020 (dus voorafgaand aan de bestreden besluiten) op de zestiende Rijnministersconferentie vastgestelde “Programma Rijn 2040”. In paragraaf 2.3 (Vermindering overstromingsrisico’s) staat als concreet doel 5 genoemd: “Niet-verstedelijkte overstromingsgebieden zijn vrijgehouden van bebouwing”. Dit is dus kennelijk een basismaatregel die aangehouden moet worden, zodat bij het toepassen van regelgeving en beleidsregels met dat uitgangspunt rekening gehouden had moeten worden.

Conclusie

Zoals hiervoor besproken bevat het rapport van de StAB wezenlijke tekortkomingen. Appellanten verzoeken u daarom het onderzoek op zitting voort te zetten en al dan niet de StAB eerst te verzoeken het rapport aan te vullen om aan de geconstateerde tekortkomingen tegemoet te komen.

Hoogachtend,

mede namens mr. M.E. Terhorst

A handwritten signature in black ink, appearing to be "J. Rutteman", written over a light blue grid background.

Mr. drs. J. Rutteman